

Jezera s podzemeljskimi odtoki, kakoršno je cerkniško, ki se dá v kot spraviti (to je, s peticami), narašajo in upadajo po meri vodenih nastopov in odstopov. Kadar so te baže jezera polne, ribe veselo po njih plavajo, zakaj nad seboj gledajo môdro nebo, pod seboj imajo gladke zelene travnike; al z odtokom vode jim tudi odteka veselo življenje. Takrat, da svoje življenje ohranijo, kar urno in nemudoma plavajo ter se zgnetajo kupoma v jame in studenčne globine, kjer v tesni ječi pogostoma mora slabša sestra krepkejši svoje meso in košice v hrano prepustiti, da dočaka vnovič vodenega nastopa, ki jo reši žalostne tamnice in ki jo vzdigne na krasno, veselo in prostorno planjavo.

Na Vačah v studenčni globočini željno čaka množica rib, kdaj se bo vodena ravnina do njih vzdignila in jih rešila smertne ječe. Al voda ni več do tiste višave dospela, studenec tudi v globini vsahne in ribe poginejo glada. Vek za vekom memo derči, ribje trupla, dasiravno niso umetno bile maziljene, se gnjilobe ubranijo, dokler jih poslednjič ne razkosi nevedna hlapčonska roka. Berž ko ne bi se v kletu nove hišice kak okamnjen košček ribjih ostankov še našel, če bi koga mikalo ga pogledati, zato zapustim to okolico in hajd s tovarši dalje po Savi!

Ljubljanski kerčmar pa ni bil kislava glava; on jame di-jake k petji nagovarjati. Neutegoma se skobacá neki modrični sin v ladji na sod ter kaj ugodno prepeva pesem od Kamenčanov. Kamenčanom, ki so se tudi v ladji po vino peljali, in jih nismo poznali, ni nedolžna pesmica nič dopadla, temveč so se togotili, in ako bi kerčmar ne bil zagovarjal pevca, bi jo bil skupil. Pač ni vredno se jeziti, če kdo za kratek čas zapoje kako staro pesem, ki ni brez solí; ali pa če kdo pové kako smešno povedko starodavnih časov, iz ktere se zvé kaka okrajna šega. V tej zadevi mislim, da so Šebrelanci bolj modre glavice, ki mi ne bodo zamerili, drugač bi rajše molčal, če povem povedko, ki sem jo slišal na Tominskem. Ta povedka pa tudi ne utiče zdanjih Šebrelancov, temveč nekdanje stare stare predede, ki so še hlače nosili pod kolkom na dolгим jermenu.

V tistem kraju so ljudje — tako se pripoveduje — dokaj časa terpeli ko črna živina, kadar so derva nosili navzdol po dolgi stermini z visokega Purezna. Nekega dne, ko sonce pripeka, da ptički zevajo in se ogreva ležerčna okrog svojih lukinj, se dolga versta z dervmi otovorjenih noscov po stermini stezi pomika in tekó jim ko grah debele kaplje z obrazov; kar nenadoma tistega, ki spredaj korači vès zgerbljen pod težkim brunom, kača piči v peto. On peto hitro zmakne, pozabši na breme, ki mu znad ram smukne ter zderči v dolino. Tovarši to viditi, pomečejo derva osupnjeni od sebe, ki zaropotajo urno tje doli, kamor so jih nesti mislili. Vsi kmali ga prašajo, kako je on to reč znajdel; on pa, nekoliko z nogo otrešaje pokaže pod germ rekoč: „Tam-le je bila neka bezalka, ki me je v peto zbodla, in zato sem opustil bruno znad ram“. Vredna je — rečejo vsi — da je poišemo in da jo vsaki hvaležno poljubi, zakaj odsihmal bomo namest silnega truda z dervmi le igrali. Vsujejo se okrog germa ter hrepené bezalko pristojno poljubiti. Pa le tisti, ki so najbolj silni bili, so se je dotaknili, preden je ušla. K sreči so pa tudi tisti ko ščet gosto in terdo brado imeli, da jih ni bezalka poškodovati mogla.

Ladja mirno dalje plava memo Zagorja, kjer se premog koplje. Ako tù pazljivo spodnjo stran premoga, ki je iz najposlednje lege, pregleduješ, boš najdel marsikako polžarco povodnih polžev, kar te tudi močno opominja nekdanjega jezera. Pa tudi to drobtinico naj drugi bolj olišpajo, kajti meni se mudi hitro naprej. (Dal. sl.)

Reki isterski.

Hodiš kako puž na stožer („stožer“ drevo sred stoge). Žgati rog kemu (Jemanden grosse Verdrüsslichkeiten machen).

Se pôstin, kako miš u kope (Prav nič).
Na Stipanju daž, malo žita.
Na Ivanju daž, malo vina.
Na Mladinci daž, malo žira (Obst).
Ni kuće ni prikučišća (Zugehör zum Hause).
Ki se z vinom opije, se strezne; a ki se s kruhom, težko.

Ženska dota pride na vrata nutra, a gré na okno vanka.
Če vanè prenoča, vuk poje.

Još nisu Turci priko Učke (še ni taka sila).

Na Svečnice dan, zima van;

To je laž, reče sveti Blaž.

Gnoj v dvoru, beči v zaporu malo koristu.

Žrebetu se stavi ča cerlenega okolo vrata, da mu ne more nijedan uroke staviti. (Vražja).

Hvala Bogu i Božiću,

Dok je kruha u košiću;

Do Božića tak, tak,

Od Božića joh, joh.

Voljin svoje grible (razdert kraj), nego tuji célaš (ravna zemlja).

Bolje je, ča pasà (teče) čez drop (Weintreber), nego čez potok.

Za vsaku malu stvar nevalja kolače mésiti (Ne za vsako malo stvar se serditi, kregati).

Joh onemu, po kem se drugi čuvaju! (Po nesrečnem se drugi nesreče varujejo).

Pri meni je vse jednako: ali svetak ali petak (Na praznik si ne morem nič boljšega pripraviti). J. V.

Národne pesmi Hotenske okolice.

Zapisal Lovro Slanov.

Svatom.

Ljuba družba prosim vas,
Da bi mi dovolili
Eno pesem peti od vas,
Da bi se veselili.
Dans ta dan
Nam je zbran
V veselje dan!

Pa vsi drugi mi okrog,
Moramo ga piti,
Saj ne gremo pred odtod,
Dokler je kaj v pipi.
Ženin naš,
Daj ga en glaž,
Saj ga imaš!

Ljubi ženin J— ti,
Le poglej nevesto,
Kak lepo pri teb' sedi,
Naj bo vselej zvesta!
Lepa je,
Luštna je,
Pa tvoja je!

Bota le en čas na svet,
Le lepo živita;
Kadar zvon pokliče vaj,
Da svet zapustita,
Vam Bog daj
Zanaprej
Presveti raj!

Ljuba nevesta J— ti,
Vinčka moraš piti,
Da tvoj ženin dolgo ž'vi,
Moraš ga ljubiti.
Ne žaluj,
Le zapoj:
In! J— moj!

Le podaj nji zdaj roko
In se z njo pobrati,
Samo ta zdaj tvoja bo,
Moraš jo štimati.
Božja stvar,
Žlahen dar,
Zakonski par! —

Dopisi.

Na Dunaji 12. majnika. Б. — Na politiskem obzorji se spet hudo h hudi uri napravlja; toda kje bo prvič zagromelo, Bog sam vé. Kažejo proti Laškemu, kjer siloviti Garibaldi iznova ogenj vnema; kažejo pa tudi proti Turčiji, kjer se jim „bolni mož“ že preveč smili in bi ga berž ko ne raji danes kot jutri popolnoma ozdravili; slednjič pa je tudi Nemčija v nevarnosti, ker, kakor pravijo, Napoleon že nemške zadeve „študira“, in se že tudi piše, da je imenitnega moža do severnih vlad poslal, ž njimi se vé da proti Nemčiji zavezo storiti. To so imenitni kraji, kamor zdaj pogostoma kažejo in od kodar se je hude ure bati; al priti zná še marsikaj družega na versto, preden bo za une pripraven čas. Zares, nikdar ni vladam bolj premišljevali treba bilo tisti svetopisemski rek, ki pravi: „Danes